

Ти, Боже, під таким кутом цей світ зігнув,
Що я вже сам собі — немов живий надгробок,
Хоча бісище з тічки (просторіка й грубас),
Що кожну блискавку — глевким рядном багна, —

Мене — то в кригу, — то — поволі — на вогні, —
Цей кусень хаосу, що чвирка, біс-загреба,
Який мені — Тебе — на блазня і незграбу, —
Колінця викида і колесом — стегно.

Ця погань ладна й на порозі раю — бійку, —
Їй — світло — тонконога, з заїдами — байка,
Яка чомусь у Тебе — попри дійсність — в шані. —

Й бісища порють шилами сузір'я, наче шини,
Аби тоді, як всі галактики — в розлив,
Я — геть від Тебе й — між калік — "осанну" — злу.